

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

חזק סוף וחזק!

בס"ד, גליון מס' 91

פרשת תרומה א' באדר א' תשע"א

בס"ד

הציבור הרחב מוזמן
לכנס התעוררות
והתחזקות באמונה מפי
הרב ניר בן ארצי שליט"א

ביום שני ג' באדר-א' (ז/ז)
תפילת מנחה וערבית
בשעה 17:00
בתום התפילה דרשת הרב
במסגרת המכפלה
*** שבחברון ת"ו ***

וביום רביעי ה' באדר-א' (ט/ז)
בשעה 20:00
במרכז הרוחני "זכור לאברהם"
לד' ביה"ס "נתיב מאיר"
רח' הרב פאשאט
*** במעלות ***
בא"ל ב"ש

הגליון מוקדש לעילוי נשמת
הצדקת
כמונה בן ארצי
בת סתורה לבית עשוש ז"ל
גלב"ע
ז' באדר א' תשנ"ה
ת.נ.צ.ב.ה

אגף חזנים
לבקר ולהתעדכן באתר
"תאיר ניר"
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
כנסים ושיעורי הרב זצ"ל האלף
שיעורי השבועי של הרב
רישום לקבלת האזן השבועי לזי"ל
פא"ל, אידיש וז'רית ג'מיות
www.tairneri.co.il

זמני שבת
כנסת שבת

ירושלים	16:40
ת"א	16:55
חיפה	16:45
ב"ש	16:58

יציאת שבת

ירושלים	17:54
ת"א	17:56
חיפה	17:54
ב"ש	17:56

יוצא לאור ע"י
תאיר ניר
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
מושב תלמים 26 ד.נ. לכוש דוחם 79315
טל' 590-599-599 1-פקס 08-6610015
דוא"ל tairneri@gmail.com

מסר לעם ישראל בארץ ובעולם

מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א

השכינה עזבה את חוץ לארץ, השכינה נמצאת בארץ ישראל. כמו שהשכינה ירדה עם היהודים אחרי חורבן בתי המקדש וכמו שירדה עם יעקב אבינו שירד למצרים, וכמו שעזבה את מצרים כך השכינה עזבה את העולם כולו. העולם כולו זה מְצָרִים, שְׂמִצְרִים וצָרִים על ארץ ישראל ועל כל היהודים שבעולם.

יהודים יקרים, בניו של הקב"ה עם סגולה שבחר אותנו, לא לחשוש ולא לפחד לעזוב את הבתים ואת החיים, באמריקה, רוסיה, אירופה וכל מיני מקומות בעולם שאתם גרים בהם, סה"כ זה הרגל, זה הכל חומר והבל הבלים - **אל תחששו לעזוב**. תעלו דחוף לארץ ישראל הטהורה לארץ האמת והיושר לארץ החיים לנצח נצחים, שבקרוב מאוד תתהפך לגן עדן. מבקש הקב"ה מכל היהודים בעולם לעזוב את עולם החומר, לעזוב את כל הבלי העולם. אין שכינה ואין ברכה באף מקום.

תגורו בארץ ישראל הקדושה הבעל והאשה והילדים, ומארץ ישראל תוכלו לטוס ולעבוד ולחזור לארץ הקדושה.

יהודים יקרים לריבוננו של עולם! תִּמְנְעוּ וְתִמְנְעוּ וְתִזְהָרוּ מִכָּל הַתְּבֻלֹּת. תצילו את עצמכם. אל תהרסו את נשמתכם שהיא חלק מהקב"ה. אם תהרסו אותה, אתם תהרסו. שהרי היהודים הם כמו מלאכים ואף מעליהם. מי שצריך להתגייר - שיתגייר. עוד מעט ולא יוכלו יותר להתגייר. **שיהיה גיור אמיתי ומכל הלב.**

בני ובנותיי היקרים! תעלו דחוף לארץ ישראל הקדושה, זהו המקום המוגן ביותר בעולם. הקב"ה מגביר את הדברים הקשים שצריכים לקרות בעולם. רבוננו של עולם מתחנן: "יהודים, אין לכם הגנה בחו"ל - תעלו דחוף לארץ ישראל. חיכיתי ונשאר מעט זמן לחכות. אל תאמרו שלא אמרתי ולא הזהרתי. אל תחכו לראות מה יהיה".

הכלכלה בכל העולם תיהרס לאט לאט ובעדינות, עד כליון, ובארץ ישראל תעלה ותעלה עד אין סוף. מצרים, לבנון, סוריה, כל רצועת עזה וירדן - חרבם תבוא בליבם וקשתותם תסתבכנה איתם. הקב"ה מסבך את כל העולם כולו, אך ורק כדי שיבואו יהודים לארץ, כדי שעם ישראל יתחזקו ויתאחדו ויתלכדו ויתקנו מידותיהם ויקיימו את עשרת הדיברות, ויסיר הקב"ה מהם את כל הקוצים.

כל הטיילים מלבנון ורצועת עזה יפלו במקומות ריקים, יפלו בים ובמקומות אחרים, ואף יפלו על עצמם. **יהיו ניסים גדולים שעם ישראל יראה ויבין.** אוי ואבוי למי שיזלזל ברמזיו של הקב"ה. **הרבנים היהודים בארץ ובעולם - אתם שליחי ה'.** מבקש מכם בורא עולם להתאחד, להתלכד כטבעת אחת ולהיות מתואמים.

מחשבתכם תהיה אך ורק איך לקרב יהודים, שלום בית, לאחד את עם ישראל ולהכניסם לגאולה ברחמים להתגלות מלך המשיח.

"מאת כל איש"

אשר ידבנו לבו" (שמות כה, ב)

המילים "ידבנו לבו" מתפרשות כ"נדב"ה" ו"מתנדב". יש אדם העובד ומקבל תמורה עבור עבודתו ומנצל את יום העבודה במלואו, עובד מכל הלב שלא תהיה אפילו אג' אחת שיקבל בחינם. יש אדם העובד ומקבל תמורה, אך משחק ומורח את הזמן ומרמה ולא נותן את כל המרץ והחשק לעבודה, לא עובד מהלב.

אך יש גם יהודי שהוא מתנדב פועל ועושה, ללא קבלת שכר ותמורה על פעולתו. בדרך כלל המתנדב, כיון שהוא פועל מרצונו ומעומק לבו - הוא עובד מכל הלב ובשלמות. הקב"ה רוצה שעם ישראל יתנדב למשכן "מאת כל איש אשר ידבנו

לבו", שזה יהיה מכל הלב. כמו אדם המתנדב ללא תמורה ועובד מאה אחוז מכל הלב, כי הוא רוצה להתנדב ולא על מנת לקבל שכר. מדוע הקב"ה רצה שיתרמו מכל הלב? כיון שהיהודי בנוי משני חלקים: יצר הטוב ויצר הרע. כשאדם עובד מכל הלב, ואוכל מאכלים כשרים, מדבר אמת וישר, מתקן מידותיו, לומד תורה ומתפלל - זהו הצד הטוב, היצר הטוב של היהודי.

במצב זה, הנשמה שהיא חלק מהקב"ה, מתלבשת עליו מצד ימינו ופועלת בשיתוף פעולה עם היצר הטוב והרוח הטובה.

אך אם חס ושלום, הולך האדם אחרי יצר הרע, אחרי המעשים הרעים ואינו נותן תרומה מהלב, אלא בעל כורחו או שכואב לו כאשר נותן תרומה, זה בא מהסטרא אחרא, מהיצר הרע ואין ברכה בתרומה זו. אזרבה, יש בתרומה קלקול, כי היא פגומה ולא שלמה.

הכל תלוי במוחו ובלבו של היהודי. כאשר אתה נותן לקב"ה, הוא יחזיר לך עד אין סוף, אך כאשר אתה נותן לסטרא אחרא - הוא יתן לך רק קללות, גידופים וצרות.

מעשר כספים

הרבה אנשים אינם יודעים מהי משמעות המעשר. לא לחינם אמר הקב"ה "הביאו את כל המעשר... ובחגוני נא בזאת... והריקותי לכם ברכה עד בלי דף" (מלאכי ג, י). עשר בשביל שתתעשר, זה הדבר

היחיד שהקב"ה התנה עם היהודים. כאשר אדם מקבל משכורת ונותן ממנה מעשר, כל הכסף הזה נהיה טהור וקדוש. המעשר הוא החלק של הקב"ה וכאשר אתה נותן לקב"ה את חלקו, הקב"ה נעשה איתך שותף במשכורת והופך את כל הכסף שקיבלת לדבר קדוש וטהור והכסף מתברך, כי הקב"ה לא מקבל דבר שלילי. כך המשכורת של היהודי מתברכת. כל מה

בדרך כלל המתנדב, כיון שהוא פועל מרצונו ומעומק לבו - הוא עובד מכל הלב ובשלמות. הקב"ה רוצה שעם ישראל יתנדב למשכן "מאת כל איש אשר ידבנו לבו", שזה יהיה מכל הלב. אדם המתנדב ללא תמורה ועובד מאה אחוז מכל הלב.

שתעשה ותקנה מהכסף הזה יישאר לעד, עד שאתה תרצה לזרוק אותו מהבית. כמו שהיתה ברכה בתבואה של יוסף הצדיק ועד היום הזה, כך יש ברכה במשכורת שנתנו ממנה מעשר. המעשר גם מכסה על אדם שלא עבד כמו שצריך מהלב או שהיה עייף בעבודתו או חולה.

המעשר מזכך, מטהר ומלבן את הכסף של היהודי. המעשר הוא לעניים, לתלמוד תורה ולנזקקים. המעשר מושך רחמים של הקב"ה על עם ישראל, על כן הוא נקרא גם חסד. גם אם נדמה לאדם שאין לו כסף, יתבונן בדרכיו. אם הוא מוציא כסף על מותרות, למסעדה, מכשירי חשמל שאינם הכרחיים, פלאפונים וכדו'... אז יתן גם מעשר ולא יאמר: כ"שירות לי - אתן". זה

"נעשה ונשמע", קודם נותנים ואחר כך הקב"ה יתן לו (עני - המקבל צדקה, זה דבר אחר).

יהודי שנותן מעשר - מתעשר. צריך רק להתמיד ולזרום עם זה קדימה (ולא להסתכל כל הזמן היכן העושר...) - וזה יבוא מאליה. הקב"ה רוצה שעם ישראל יהיו כמוהו, טוב ומטיב ונותן בכל עת. זו הדרך לאחדות ולאבה ולקבלת אורו של משיח.

למעוניינים בפגישה עם הרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעצות וברכה ניתן להתקשר לטל' 1-599-599-590 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

קדושת המנורה הטהורה

"ועשית מנורת זהב טהור מקשה תעשה המנורה" (כ"ה, ח"א) רש"י כתב: "תיעשה המנורה" - מאליה, לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה: השלך את הכיכר לאור והיא נעשית מאליה".

למדנו חז"ל (מנחות כ"ח.) שאם אין חלילה זהב, אפשר לעשות את המנורה מקשה אחת ממתכות אחרות, כפי שבזמן

החשמונאים, כאשר נטמאה מנורת הזהב, עשו במקומה מנורה ממוטות של ברזל.

הרי שהמנורה יכולה להיעשות מחומרים שונים: יכולה המנורה להיעשות מאליה, על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו, מכיכר של זהב ויכולה להיעשות על ידי בני אדם, ואפילו ממתכות פשוטות יותר, מעופרת או מבדיל. לומר לך, כי המנורה טהורה וקדושה בכל מקרה, בין בעוני ובין בעושר, העיקר שהיא נעשית בטהרה. (מתוך הספר "דברי מורדכי" של מרן הראשון ל"הרה"ג מורדכי אליהו זצוק"ל)

בס"ד

גן ארועים חלומי ואולם יוקרתי
בכניסה לקיבוץ "ברור חיל"
אשר נמצא בחבל ארץ מקסים בדרום הארץ.

התפארת וטוב ונאות.

כשר בהשגחת הרבנות - אפשרות לגלאט כשר.

במקום צוות מסור, אדיב, מקצועי ויצירתי אשר ילווה אתכם ויהפוך את הארוע שלכם לחוויה בלתי נשכחת.

מקום האירוע:

www.GANEI-SHLOMO.CO.IL

08-6890829, 054-7630780

4. ב"בן איש חי" (שנה א' בהעלותך ה'ו), כתב שלא יעשה מה שכתב השו"ע בס"ד סעיף ב' שאם יש לאדם פת במקום השני יברך "המוציא" ויאכל מעט ואח"כ יברך ברכת המזון, כיוון שאם יברך "המוציא" במקום השני, ייכנס לספק ברכות (מחלוקת בין הרמב"ם לרא"ש).

לסיכום: אין לאדם להתחיל לאכול פת במקום אחד וללכת למקום אחר, על מנת לסיים שם את סעודתו. ואם עקר ממקומו למקום אחר, יש בזה ספק אם צריך לחזור ולברך שם "המוציא", לכן אם יש לו פת, ישמע מאדם אחר את ברכת "המוציא" ויצא ידי חובה - ויאכל, או יחזור למקום שאכל ויברך שם ברכת המזון. בשעת הדחק כגון, שהאוטובוס שצריך לנסוע בו, עומד לסוע, יכול לאכול במקום השני בלי ברכת "המוציא" ויברך שם גם ברכת המזון.

(נערך בידי הרב טל חיימוביץ' מתוך: מאמר מרדכי ח"א ס"י ז'
ומתוך: דרכי הלכה ס"י מ"ד ס"ק י"ב).

שאלה: האם אפשר לאדם להתחיל לאכול פת במקום אחד וללכת למקום אחר ושם לסיים את סעודתו?

תשובה: 1. מרן בשו"ע פסק כר"ף וכרמב"ם (בסי' קע"ח ס"ע א'), שאדם שאוכל פת במקום אחד חייב לברך ברכת המזון במקום שאכל ולא יצא ממקומו.

אומנם אם יצא ממקומו, בדיעבד צריך לברך למפרע על מה שאכל ואם רוצה להמשיך ולאכול, חוזר ומברך בתחילה "המוציא" ואח"כ גמור סעודתו.

2. להלכה, כאן אין אנו פוסקים כמרן שיברך בתחילה "המוציא", משום חשש ספק ברכות להקל, שיש דעות חלוקות על כך (וכן פסק הב"ח שנה א' בהעלותך ה' ב', כה"ח ס"י קע"ח י"ד וכדעת הרמ"א).

3. לדעת הט"ז והב"ח ור' חננאל, אם אדם התחיל לאכול על דעת לסיים במקום אחר, יכול לכתחילה ללכת ולסיים שם. אבל מנהגינו אינו כן, אלא כדעת מרן, שלא יצא אדם ממקומו עד שיברך (שיירי כנה"ב בסי' קע"ח).

צוהר לתיבה - הרב חנן חסן שליט"א

"ויקחו לי תרומה" - מדוע לא "ויתנו"?

עניינה של התרומה, כפי שהיא מוכרת לנו, הוא **נתינה**, מדוע אם כן מצוה הקב"ה בלשון מוזרה משהו, **"ויקחו לי תרומה"**? ומדוע מעמיד הקב"ה את עצמו, חלילה, כתלוי בחסדי בשר ודם?

כדי להשיב, על דרך פנימיות וחסידות, ננסה לרדת לשורשיהן של המילים **"תרומה"**, **"לי"**, ו**"ידבנו לבו"** המופיעות בפרשתנו. מהו שורש המילה **"תרומה"**? לכאורה, השורש הוא **ת.ר.מ.**, ולא היא! הפועל **ת.ר.מ.** אינו מופיע בתנ"ך כלל, אלא מופיע לראשונה בלשון משנה. שורש המילה **"תרומה"** הוא **ר.ו.מ.** מלשון **להרים**, ומשמעותה הראשונית **הגבהה**. מהי **התרומה**? מדובר בחלק שאדם מפריש מרכושו, כמו מחצית השקל, תרומה מהתבואה ומהפירות, הפרשת חלה וכיו"ב. במקומות אחרים בתורה, ניתן למצוא פעלים אחרים המשמשים להפרשת **התרומה**, כמו

"תתנו תרומה לכוהן", או **"והקריב...תרומה לה' לכהן"**, אך הפועל הקרוב ביותר הינו **להרים**,

כלשון הכתוב לגבי הפרשת חלה,

"וְהָיָה לַיהוָה חֶלֶב טָהוֹר מִתְּרוֹמַתְּךָ", על דרך הפשט, ניתן לומר ש"קיסוף" החלה,

לקיחתה מהעיסה, לצורך הפרשתה, נעשית ע"י משיכתה ביד והגבהתה פיזית, עד שהיא ניתקת מהעיסה. לכן מדובר ב**להרים**, משורש **ר.ו.מ.** הדבר

"וכי מי אני ומי עמי כי נַעֲצֹר פֶּחַ לַהֲתַנְּדָב כְּזֹאת? כִּי מִמָּךְ הַכֹּל וּמִיָּדְךָ נִתְּנוּ לָךְ". על פי זה ניתן להסביר כאילו הקב"ה רומז לאדם, **"ויקחו לי תרומה"**, "אין לך סיבה להתקמצן, כי מִשְׁלִי אתה נותן". אם כך, מהי ההצדקה לתרומתו של האדם? איזו זכות יש לו לקחת ולתרום ממשהו שאינו שלו?

מתוך רצון להיטיב לו, אין לך **התרוממות-רוח** גדולה מזו. העובדה שאתה יכול, ואף נותן, גורמת לך להרגיש עשיר, שהרי לעני קשה לתת. אתה חש קרבה אל הקב"ה, בכך שאתה ראוי להיקרא **"אדם"**, מלשון **"אֲדָמָה"** לַעֲלֹיוֹן, ומגלה בעצמך מידות אלוהיות של נדיבות והשפעת הטוב. לא זו בלבד שהתרומה אינה מחסירה ממך, אלא יש בה **תמורה** (=תרומה), גדולה לאין ערוך ממה שנתת. במעשה התרומה יש מעין **המרה** של משהו חומרי וגשמי, ברוחניות מצד הקדושה, הפיכת מסה לאנרגיה, להארה רוחנית. ולכך כמו רומז הכתוב **"ויקחו לי תרומה"**, אם **יתנו לי** בני-ישראל **תרומה**, זו תהיה למעשה בגדר **לקיחה** לעצמם. **"כי לָקַח טוב נתתי לכם"** אומר הקב"ה. מצוה זו שנתתי לכם, היא בגדר **מקח טוב**, ושכרה בצידה.

ומדוע "נזקק" הקב"ה כביכול לתרומותינו? שאלה זו לוקה בחוסר הבנה יסודי. כאשר אנו תורמים, וכי משלנו אנו נותנים? דוד המלך שצבר בחייו אוצרות רבים לבניין המקדש, אך לא הורשה לבנותו, מגלה בתפילתו

את האמת הפשוטה, **"וכי מי אני ומי עמי כי נַעֲצֹר פֶּחַ לַהֲתַנְּדָב כְּזֹאת? כִּי מִמָּךְ הַכֹּל וּמִיָּדְךָ נִתְּנוּ לָךְ"**. על פי זה ניתן להסביר כאילו הקב"ה רומז לאדם, **"ויקחו לי תרומה"**, "אין לך סיבה להתקמצן, כי מִשְׁלִי אתה נותן". אם כך, מהי ההצדקה לתרומתו של האדם? איזו זכות יש לו לקחת ולתרום ממשהו שאינו שלו? על דרך חסידות ניתן לומר, שמה

שהאדם אמור לתרום ולהקריב זה את הגישה הרכושנית המיוצגת ע"י המילה **"לי"**, את ההבנה השגויה של **"פֶּחַי וְעַצְמִי יְדִי עֹשֶׂה לִי** את הֶחָלִי זה". במעשה התרומה, כמו משיב התורם את התרומה לבעליה ומעמיד את הדברים על דיוקם, הוא מעלה את ה-**"לי"** קורבן לקב"ה ולמרות זאת, רושם הקב"ה את התרומה לזכותו של התורם ואף מקנה לו את כל היתרה שנשארה ברשותו.

כעת יכולים אנו להבין את עניין נדיבות הלב ואת

החזרה המיותרת לכאורה, **"מאת כל איש אשר יִדְבְּנוּ לָבוּ תִקְחוּ אֶת תְּרוֹמַתִּי"**. שורש המילה **"יִדְבְּנוּ"**, הוא **נ.ד.ב.** מה צופן שורש זה ומהי מהותה של ה**נדיבה**? ומסביר הרש"י כי שורש זה דומה, גם במשמעותו לשורש **נ.ט.פ.** האות **ד'** מתחלפת באות **ט'** (אותיות לשוניות) ואילו האות **ב'** מתחלפת באות **פ'** (אותיות שפתיות). קשר זה שבין השורשים **נ.ד.ב.** ו**נ.ט.פ.**, אמור לרמוז לנו על שני מאפיינים עיקריים של הנדיבות. האחת, שכמו שאדם אינו הופך להיות עשיר בין-לילה, כך אלא מדובר בד"כ בתהליך הדרגתי וממושך, כך אין האדם נעשה נדיב ברגע או ביום. זהו תהליך של התקרבות **"טיפין טיפין"**, **בטפטוף**. הנקודה השנייה בשורש **נ.ט.פ.** היא הדימוי לנר, שכאשר הוא כבוי הוא מוצק קשה. אך כאשר מדליקים אותו באמצעות גפרור ומחזיקים אותו קרוב לפתילה, האש אוצזת בפתילה, השעוה נמסה, הופכת לנוזלית ומתחילה ל**טפטף**.

כך בממשל, ליבו של האדם. הקב"ה כמו רומז לאדם המתקשה לתרום, שלא להתיימש מלהיות רחום ונדיב. **"ויקחו לי תרומה"**, אומר לו הקב"ה, קחו אותי כדוגמא, השתדלו להידמות אליי. תחילה יהיה לכם קשה להזדהות עם הנתינה בשל מעטה השומן החומרי, העוטף ואוטם את ליבכם. על דרך חסידות, נכון יותר לתת מידי יום שקל אחד לצדקה, מאשר את כל הסכום המצטבר בפעם אחת. הנתינה המתמשכת, גם אם קטנה, פעם ועוד פעם, בדומה להדלקת הנר, היא כמו השלהבת הקטנה והמתרוממת של הגפרור, שהצליחה לאחוז בפתילה. חומה מתחיל להמיס את הקליפות הגשמיות טיפין טיפין, הצינורות מתרחבים והולכים, הלב הופך להיות חם יותר, אנושי יותר, זורם יותר, פתוח לקבל את הזולת ואף להעניק לו. לכן מדגיש הקב"ה, **"מֵאֵת כָּל אִישׁ"**, כל יהודי הוא **נדיב-לב** בפוטנציה, ואם אך ישתדל ויפתח בליבו פתח צר, "כחודה של מחט", יסייעו הקב"ה ויפתח לו פתח "כפתחו של אולם".

ולסיכום, מה מבקש לו הקב"ה מהיהודי? לא את הכסף ולא את האמצעים הגשמיים האחרים, שכשמים, אינם אלא מייצגים את התרומה המהותית שהקב"ה כמו רומז לה, **"אשר ידבנו לבו"**. וכפי שהזוהר הקדוש מיטיב להגדיר, **"רחמנא ליבא בעי"**, הקב"ה מבקש אל ליבו של היהודי, מזה אשר **ידבנו לבו**, ממנו "תקחו את תרומתי".

שתי כנפיים לאחד

"עלה למעלה עלה, כי כוח עז לך,
יש לך כנפי רוח, כנפי נשרים אבירים.
אל תכחש בם, פן יכחשו לך.
דרוש אותם וימצאו לך מיד"

(הרא"ה קוק)

מהם 'כנפי הרוח' - 'כנפי הנשרים' שיש לאדם, אשר בעזרתם הוא מסוגל לפרוח לגבהים שבו?

חכמנו מלמדים אותנו שלכל מצווה יש 'שתי כנפיים' שבעזרתן, מעשה המצווה מתרומם אל על. מה הם 'שתי הכנפיים'? **היראה והאהבה שבלב**. אלו הם שני הכוחות הרגשיים הראשיים המבטאים את היחס הפנימי האמיתי של האדם, בלבו, כלפי כל מעשה ועניין. אם כוחות רגשיים אלו לא באים לביטוי משותף ומאוזן בלב, הרי מעשה המצווה הוא כגוף ללא רוח חיים. היראה מביאה את האדם להירות ולפחד מלהחמיץ במשהו את המחויב במעשה המצווה. לאדם נדרשת גבורה כדי להתמקד ולהתעמק, בשימת לב מלאה ובשכל חד, בכל פרט ופרט כדי לא לפגום או לקלקל במשהו את מעשה המצווה. האהבה מנגד, נופחת התלהבות, שמחה, חיים ומוכנות נפשית לתת הכול כדי לקיים את רצון ה' בפועל - בעשה טוב. שני מהלכי נפש אלו שלכאורה מנוגדים, הם המביאים לקיום שלם של המצווה, הם המרוממים את המעשה ואת האדם המקיים את המצווה לגובה החיות האלוקית שטמונה בה.

כשם שלציפור נדרשות שתי כנפיים כדי לעוף, כך לאדם נדרשות 'שתי כנפיים' - אהבה ויראה, כדי שרוח הלב תרומם את מעשי האדם אל על. היראה והאהבה הם למעשה שני צדדים של אותה 'מטבע', אם מפעילים אותם באיזון הם משלימים זה את זה, כזוג כנפיים - ימין ושמאל, בבחינת: **"שמאל דוחה וימין מקרבת"**. כגון: בחינוך ילדים, הורים ומורים חייבים לאזן בין פינוק יתר של הילד לבין תקיפות ונוקשות בהעמדת גבולות. כי ילד שמפנקים אותו באהבה יתרה ולא מציבים לו גבולות ברורים

ואמיתיים, הרי בכך פוגעים בפיתוח יכולתו להתמודד בחייו בהצלחה על פי עקרונות ערכיים ואמיתיים, כי הוא עסוק ושקוע בחיפוש אהבה יתרה ולא באמת. לכן, הוא אינו מצליח להציב גבולות לעצמו, הוא בטוח שמגיע לו כל דבר ואם הוא לא יקבלו הוא יבוא לבעוט, להתפרץ, לתבוע ולדרוש. מנגד, אם מחנכים את הילד ביראה יתרה: בעונשים, בהפחדות ואיומים, בנוקשות ובחומרה, הרי הוא יחיה בהרגשת דחייה, ערכו העצמי ירד, הוא יהיה ממורמר וביקורתי מאוד, ויפתח חוסר ביטחון עצמי וחוסר רצון להתמודד,

ואף יתרחק מהוריו ומחנכיו. גם הוא עסוק ושקוע בריצוי ומציאת חן כדי לזכות בהערכה ותשומת לב ולא פנוי להתבונן ולהתחייב לאמת. דווקא השילוב המאוזן של יראה ואהבה יוצרים, בין כוחות הנפש, את האיזון המדויק הנדרש לצמיחה אמיתית, בבחינת: שתי כנפיים לאחד."

נדמה את פעולת היראה והאהבה בלב, לפעולת

הלולין בשעה שהולך על גבי חבל דק ומתוח בגובה, ובידיו מוט ארוך. מה תפקיד המוט? לעזור ללולין לשמור על איזונו ויציבותו שלא ייפול מהחבל. כיצד? המוט שהלולין מחזיק בידיו משמש לו כעין פלס, הוא מאפשר ללולין לחוש את נקודת שיווי המשקל, את נקודת האיזון. כיצד? כל נטייה קלה של גוף הלולין מניעה את המוט שבידיו, בגלל אורכו של המוט, הנטייה הקלה ביותר של הגוף, ניכרת בקצוות של המוט בהגדלה, הלולין מרגיש מיידית בידיו את כיוון הנטייה וגודלה ומיד מאפס ומאזן את גופו לצד הנכון. כך היראה והאהבה, הם בבחינת שתי הקצוות של המוט, המאפשרים לאדם להרגיש כל נטייה מאיזון הלב - מהאמת. בכך מתאפשר לאדם לפתח את היחס הפנימי השלם שבלב, את "שתי הכנפיים", כלפי כל מעשה.

כיצד יוצרים את היחס המאוזן והאמיתי, של יראה ואהבה, כלפי כל התמודדות? אדם הנפגש עם מצב או התמודדות המחוללים

בו סערת רגשות ומאיימים על יציבותו, נקרא בראש וראשונה למוכנות להיפגש עם הקושי פנים אל פנים - עם לבו ועם המתחולל בו. 'הקצה של מוט' היראה, מחייב אותו לראות לעומק הלב באומץ, מתוך חשבון נפשי נוקב, מהי האמת באותו עניין ומה ערכה בעיניו, זאת מתוך ידיעה שהקב"ה רואה ללבב. אם הוא מצליח להבין מה המחיר שישלם בעקבות סטייתו ממנה, ויותר מכך, אם הוא יצליח לברר בלבו מה ערכה ליציבותו ולחיותו, הוא יבוא לפגישה עצמית ולגניעה בנפש, אשר יעוררו בו עניין ותחושת שייכות פנימית לאמת, ואז 'הקצה של מוט' האהבה יעוררו ליצור דבקות וחיבור לאמת שגילה, ולהתחבר למשמעותה ולערכה החי. בכך הוא 'אזן' על פיה את לבו ויבוא לוודאות ורצון לחיותה בפועל במציאות, ללא פחד.

בהרבה מצבי חיים מורכבים - בזוגיות, במשפחה, בעבודה, אנו נדמים ללולין ההולך על חבל דק, על גשר צר מאוד ובגלל רגישות היתר שבנו, אנו נוטים לאחת הכנפיים בתגובותינו.

דווקא מצבי הרגישות הנוגעים בנו, מצבי המתח והעימות ואף מצבי הפגיעה, הם המעוררים בנו את כוחות החיים, מעוררים את שתי הכנפיים - היראה והאהבה יחדיו, הקוראים לנו לברר באומץ ובגבורה, מתוך איזון ושיווי משקל, את שיקול הדעת האמיתי על פיו אנו מתנהלים עם הנוגעים בדבר מבלי לוותר על אף כנף. מצבי המתח והעימות הם 'המוט' הארוך שמסמן לנו את נטיית הלב שלנו, הם המאפשרים את הבירור המאוזן והאמיתי המביא לעבור בהצלחה את הגשר הצר.

מי שמתכחש לפיתוח האיזון של שתי הכנפיים שלו יחדיו - היראה והאהבה, לא ימצא את הרוח הגדולה והמסוגלות להתעלות מעלה אחר מעלה בהתמודדות החיים. הוא ימצא את עצמו, פעם אחר פעם, נוטה לכנף אחת מבלי יכולת להמריא ויתלה את חייו באחרים. אך אם האדם יזכור ש'הכנפיים' קיימות בו, וכל מה שנדרש ממנו הוא להפעילן, הרי שהן ימצאו לו מיד.

מכון אביה - מאמנים באמונה | לבירורים ותגובות - 02-6567787

דוא"ל: avia@dolev.org | כתובת האתר: www.avianet.co.il

מחפשים מזכרת מדליקה לאירוע שלכם?

מתחתנים? הגעת למצוות? חוגגים אירוע?

"בורא מיני בשמים"

כלי בשמים לעיטור
סקס ההבדלה

גפרורון

כיסוי אלגנטי
לקופסת גפרורים,
דמוי כסף, עליו ניתן לצרוב
הקדשה אישית

לפרטים והזמנות: 054-5656655

בס"ד

ניתן להדפיס הקדשה אישית על המוצרים

איך ממשיכים את הברכה?

אפשר לאמץ גם את המעשים של הרב. אחד המתפללים הקבועים בבית הכנסת של הרב במניין ותיקין, סיפר סיפור פלא על מקרה מאוד מיוחד, שבו אימוץ הדרכים של הרב עזר לו מאוד גם אחרי פטירת הרב זצ"ל. וכך הוא מספר:

אני מופיע בציבור בשיר, בריקוד וגם בדיבור. בעבר הייתי מופיע בצרפת לפני קהל לא בדרך של קדושה. כשעליתי לארץ וחזרתי בתשובה, עודד אותי הרב להמשיך בהופעות בריקוד ובשירה בדרך של קדושה.

פעם הייתי צריך להופיע בפני קהל גדול והייתי צרוד לגמרי. ביום ההופעה ניגשתי לרב זצ"ל, לאחר התפילה וכתבתי לו על פתק שאני צריך לרקוד ולשיר לפני קהל רב אבל נגמר לי הקול. הרב הסתכל עליי, חיך, נתן לי שלוש סוכריות ואמר לי: "אתה תשיר יפה!".

אחרי התפילה לקחתי לפי את הסוכרייה הראשונה, אך ללא הועיל. בצהריים לקחתי את השנייה - אך הקול עוד לא חזר. חיכיתי לסוכרייה השלישית, אבל גם לאחריה לא הצלחתי להוציא הגה מפי. אמרתי בלבי: אחכה לערב, כנראה לוקח זמן עד שהסוכריות פועלות. בינתיים נסעתי לאולם שבו אמורה להתקיים ההופעה. בדרך אני שוב מנסה את קולי, אך אין קול ואין עונה ואין קשב.

הגעתי לאולם, לפניי עלה זמר לחימום הקהל, ואני שוב מנסה את קולי, אך כלום. הזמינו אותי ברמקול, ובדרך לבמה אני שוב מנסה את קולי - וכלום לא יוצא. "מה יהיה?" חשבתי בלבי, "הרי הרב אמר: תשיר יפה!".

לקחתי את המיקרופון בדי, חמוש בברכתו של הרב, והתחלתי לשיר. לא היה לי ספק שיצא קול מגרוני, הרי הרב בירך!

לא יודע מה קרה שם, אבל מעולם לא הייתה לי הופעה כל כך מוצלחת. הקול שלי יצא צלול וגקי ויפה, הקהל מחא כפיים. שרתי עוד, והקהל התלהב. אז הגיע הרגע שרציתי לספר להם על הקול שהלך לי ועל הברכה של הרב, אבל כשניסיתי לדבר - לא הצלחתי. זה לא הלך, שום קול לא יצא. אה, נזכרתי, הרב אמר לי: "תשיר יפה". משמע, הברכה עובדת רק על שירה.

למחרת אחרי התפילה כתבתי לרב על פתק ששרתי יפה על הבמה, אבל לא הצלחתי לומר מילה אחת שלמה. והרב חיך ושאל אותי: "למה לא אמרת שאתה גם מספר סיפורים על הבמה?"

יום אחד פגש הזמר אהרון רזאל את הרב שמואל אליהו שליט"א, ושאל אותו האם הסיפור שסופר לעיל הוא נכון. הוא הסביר שיש לו הופעה וגרונו ניחר והוא רוצה ברכה. הרב שמואל אמר לו: "הסיפור נכון, אבל הברכה היא של אבא - לא שלי. בכל מקרה אברך אותך שזכות הברכה שהרב בירך את יוסף תחול גם עליך". הרב שמואל בירך, ואכן, הוא שר והצליל.

לאחר פטירתו של הרב זצ"ל הייתה אמורה להיות לי הופעה, ושוב איבדתי את קולי. הלכתי לרבנית צביה אליהו שליט"א,

והיא אמרה לי: "לך לציון של הרב ותתפלל שם". הלכתי לציון של הרב והתפללתי. כשחזרתי, שאלתי את הרבנית: "מי ייתן לי שלוש סוכריות כמו שנתן לי הרב זצ"ל?"

למחרת, נסעתי להכנסת ספר תורה לכבוד הרב אליהו בגדרה ושם זרקו עלינו סוכריות טופי. לא לקחתי מהסוכריות שהיו על הרצפה, לא חשבתי על כך. רק בדרך חזרה אמרתי לעצמי: הנה הסוכריות שחיפשתי. סוכריות של הרב אליהו. איך לא לקחתי מהן?

הצטערתי, אך לא לזמן רב. כשחזרתי לביתי ראיתי שאחת הסוכריות פגעה בצווארי ומעט מהסוכרייה נדבק בי. שמחתי שמחה גדולה. אכלתי ממה שנשאר וידעתי: הולכת להיות לי הופעה מתוקה מאין כמוה. וכך באמת היה. הופעה מתוקה ושמחה - עם המתיקות של הרב מרדכי אליהו זצ"ל.

(יוסף "הרקדן", שכן של הרב)

בס"ד

נר לרגלי
דברך ואור לנתיבותי...
הישיבה הגבוהה - בטבריה

תאיר ניר
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

הישיבה הגבוהה "נר לרגלי"

בעיה"ק טבריה

משינה אונק

להיות חלק מבית מדרש שוקק חיים

לימוד גמרא בעיון אליבא דהלכתא
לימוד ש"ס בבקיאיות וביסודיות, תכנית לשלוש שנים
לימודי אמונה וחסידות כפיתוח האישיות ובקשת אלוקים

להיות

כעובד ה' המבקש להעצים את כוחות הנפש
מתוך העמקה ולימוד בחבורה.

להתחבר

ולחבר את הלימוד בבית המדרש לעשייה
חברתית-ציבורית עם עם-ישראל בטבריה:
קירוב לבבות, פעילות עם בני נוער,
בית מדרש קהילתי, פרויקט בר-מצווה ועוד...

ללמוד

בבית מדרש חם, תוסס באווירה נעימה
ומיוחדת עם הקדושה האופפת את עיה"ק
טבריה.

15 שנות אהבה מושגות להיות אהבה

הייג 054-9900630 | הייג 052-6735749

"אוחיל יום יום אשתאה. תמיד עיני צופיה.
עברה נא ואראה אדמות קודש טבריה"

מאורות ישראל

"בשעה שאבותינו הלכו במדבר ואכלו מן, כל אחד קיבל את מזונותיו במידה שווה: עומר לגולגולת. כיצד קיימו אותה שעה מצוות צדקה? אבותינו עשו צדקה בדעת, מי שדעתו היתה רחבה עשה צדקה עם מי שדעתו היתה פחותה". (רבי מנחם מנדל מקוצק)

